פרק שלישי - אלו נערות

פרק זה עוסק בדינו של האונס נערה בתולה או מפתה אותה, בתשלומים השונים שעליו לשלם, למי משלם, ובאלו מקרים פטור מלשלם. כמו כן יבואר שיש לו חיוב מלקות על כך, וחייב לשאתה לאשה. נאמר בתורה לגבי אדם המפתה נערה בתולה (שמות כב טו–טז), 'וְכִי יְפַתֶּה אִישׁ בְּתוּלָה אֲשֶׁר לֹא אֹרָשָׂה וְשָׁכַב עִמָּהּ, מָהֹר יִמְהָרֶנָּה לוֹ לְאִשָּׁה. אִם מָאֵן יְמָאֵן אָבִיהָ לְתִתָּהּ לוֹ, כֶּסֶף יִשְׁקֹל כְּמֹהַר הַבְּתוּלֹת'. ולגבי האונס נערה בתולה נאמר (דברים כב כח–כט), 'כִּי יִמְצָא אִישׁ נַעֲרָ בְתוּלָה אֲשֶׁר לֹא אֹרָשָׂה וּתְפָשָׂהּ וְשָׁכַב עִמָּהּ וְנִמְצָאוּ. וְנָתַן הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עִמָּהּ לַאֲבִי הַנַּעֲרָ חֲמִשִּׁים כָּסֶף, וְלוֹ תִהְיֶה לְאִשָּׁה תַּחַת אֲשֶׁר עִנָּהּ, לֹא יוּכַל שַׁלְּחָהּ כָּל יָמָיו'.

משנה

אחד החיובים שהטילה התורה על האונס ועל המפתה הוא החיוב לשלם קנס. ומשנתינו תבאר שאף בנערות פסולות, ואף אם הוא חייב מלקות או כרת על ביאתן, מכל מקום יש בהן חיוב תשלום קנס: **אֵלּוּ נְעָרוֹת** פסולות **שֵׁיֵּשׁ לָהֶן קְנָס** – שאדם שאנס אחת מהן חייב לתת לאביה קנס חמישים שקלי כסף הקצובים בתורה. ותחילה מונה המשנה את אותן נערות שיש בביאתן איסור לא תעשה, **הַבָּא עַל הַמְּמְזֶרֶת** – נערה שנולדה להורים האסורים זה לזו באיסור כרת או מיתת בית דין, וכן נערה שנולדה מממזר או מממזרת, הרי היא ממזרת ואסורה להינשא לישראל. **וְהַבָּא עַל הַנְּתִינָה** – נערה מבנות יושבי גבעון, והם מבני החוי שישבו בארץ ישראל בזמן כיבוש הארץ על ידי יהושע, ומיראתם שמא יהרגום בני ישראל, הערימו עליהם שהינם בני ארץ רחוקה, ולכן נשבעו להם בני ישראל שלא ימיתום, לאחר מכן כשנודע לבני ישראל כי רומו על ידם וכי הם מבני החוי, אמנם לא הכום מפני השבועה שנשבעו להם, אך נתנם יהושע שיהיו שואבי מים וחוטבי עצים לבית ה', ולאחר מכן גזר עליהם דוד איסור לבוא בקהל לדורות עולם. **וְכֵן הַבָּא עַל הַכּוּתִית** – נערה מבנות יושבי כותא וסְפַרְוִים ובבל שהוגלו על ידי מלך אשור מבבל לשומרון שבארץ ישראל, והתגיירו מפחד האריות שאכלו בהם, וכיון שגירותם לא היתה אמיתית אינם נחשבים גרים, אלא הרי הם כנכרים האסורים להינשא לישראל.

עתה מונה המשנה נערות שאין בהן פסול, אלא שהיה מקום לחשוש שאינן בתולות, וממילא לא שייכת בהן פרשת אונס ומפתה, אך מכל מקום יש להן קנס: **הַבָּא עַל הַגִּיּוֹרֶת**, וְכֵן הבא **עַל הַשְּׁבוּיָה** – בת ישראל שנשבתה ביד גויים, **וְעַל הַשִּׁפְחָה** הכנענית, באופן **שֶׁנִּפְדּוּ** [–השבויות] **וְשֶׁנִּתְגַּיְּרוּ** [–הגיורות] **וְשֶׁנִּשְׁתַּחְרְרוּ** [–השפחות] בשעה שהיו **פְּחוּתוֹת מִבְּנוֹת שָׁלֹשׁ שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד**, שאף שהגויים והעבדים פרוצים בעריות ומסתבר שנבעלו בהיותן תחת ידם, מכל מקום כיון שהיה זה בקטנותן, וקטנה הפחותה משלש שנים ויום אחד שנבעלה בתוליה חוזרים, הרי דינן ככל נערה בתולה שיש לה קנס.

עתה מונה המשנה נערות שיש בביאתן איסור כרת, ואף על פי כן חייב הוא לשלם קנס: **הַבָּא עַל אֲחוֹתוֹ**, וכן הבא **עַל אֲחוֹת אָבִיו, וְעַל אֲחוֹת אִמּוֹ, וְעַל אֵשֶׁת אָחִיו** – שהתקדשה לו, וגירשה, **וְעַל אֵשֶׁת אָחִי אָבִיו** – שהתקדשה לו, וגירשה, **וְעַל הַנִּדָּה, יֵשׁ לָהֶם קְנָס**. מבארת המשנה: **אַף עַל פִּי שֶׁהֵן בְּהֶכְרֵת** – הבא עליהן במזיד חייב כרת, מכל מקום אין שייך בהן דין 'קם ליה בדרבה מיניה', כלומר שמענישים את האדם בעונש החמור בלבד וממילא היתה סברא לפוטרו מתשלום קנס, שהוא העונש הקל יותר, משום **שֹאֵין בָּהֶן מִיתַת בֵּית דִּין**, ודין 'קם ליה בדרבה מיניה' נאמר רק בחיוב מיתה בידי אדם, ולא בחיוב כרת, שהוא עונש בידי שמים.

* * *

גמרא

שנינו במשנה: 'אלו נערות שיש להן קנס, הבא על הממזרת' וכו'. ומלשון 'אלו' משמע שרק לנערות השנויות במשנה יש חיוב קנס. תמהה הגמרא: **הָנֵי נְעָרוֹת פְּסוּלוֹת אִיתְּ לְהוּ קְנָס** – וכי רק לאלו הנערות הפסולות יש קנס, ואילו האונס נערות **כְּשֵׁירוֹת, לֹא** – אינו חייב קנס, והרי לא יתכן לומר כן.

משיבה הגמרא: משנתינו באה לחדש שאף בפסולות, יש מהן שיש להן קנס, **וְהָכִי קָאָמַר, אֵלּוּ נְעָרוֹת פְּסוּלוֹת שֵׁיֵּשׁ לָהֶם קְנָס, הַבָּא עַל הַמְּמְזֶרֶת וְעַל הַנְּתִינָה וְעַל הַכּוּתִית.**

* * *

הגמרא ממשיכה לדייק את לשון המשנה: מכך שנקטה המשנה 'נערות', משמע שהתנא של משנתינו סובר **שֶׁנַּעֲרָה, אִין** – אכן יש לה קנס, והיינו מבת שתים עשרה שנה ויום אחד שהביאה שתי שערות, עד שיעברו ששה חודשים, אבל **קְטַנָּה, הפחותה מגיל זה, לֹא** – אין לה קנס.

מבררת הגמרא: **מַאן תַּנָּא** – מיהו התנא הסובר שאין קנס לקטנה. מבארת הגמרא: **אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, רַבִּי מֵאִיר הִיא. דְּתַנְיָא, קְטַנָּה מִבַּת יוֹם אֶחָד וְעַד שֶׁתָּבִיא שְׁתֵּי שְׂעָרוֹת** כשהיא בת שתים עשרה שנה ויום אחד, **יֵשׁ לָהּ מֶכֶר** – אביה יכול למוכרה לאָמָה, **וְאֵין לָהּ קְנָס** – אם נאנסה אין הבועל חייב לשלם את הקנס. **וּמִשֶּׁתָּבִיא שְׁתֵּי שְׂעָרוֹת** ותהיה נערה, **וְעַד שֶׁתְּבָגֵר** – עד שתהיה בת שתים עשרה שנה ושש חדשים [שמכאן והלאה היא נקראת בוגרת], **יֵשׁ לָהּ קְנָס** אם נאנסה או נתפתתה, **וְאֵין לָהּ מֶכֶר** – אין אביה יכול למוכרה, **דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. שֶׁהָיָה רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר** בכלל בדבר, שלעולם אין דיני מכר וקנס באים זה עם זה, אלא **כָּל מָקוֹם שֶׁיֵּשׁ** לאב זכות **מֶכֶר** בבתו, דהיינו כשהיא קטנה, **אֵין קְנָס. וְכָל מָקוֹם שֶׁיֵּשׁ קְנָס,** והיינו כשהיא נערה, **אֵין** לאביה בה זכות **מֶכֶר. וַחֲכָמִים** חולקים **וְאוֹמְרִים, קְטַנָּה מִבַּת שָׁלֹשׁ שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד,** שאז היא ראויה לביאה **וְעַד שֶׁתְּבָגֵר** – שתהיה בת שתים עשרה שנה ושש חודשים, **יֵשׁ לָהּ קְנָס**. ומשנתינו האומרת שרק לנערות יש קנס, ומשמע שלקטנות אין קנס, סוברת כרבי מאיר, שאין לקטנה קנס.

* * *

הגמרא עוברת לדון בשיטת חכמים שהובאה בברייתא. מדייקת הגמרא: מדברי חכמים שאמרו שיש לקטנה קנס משמע **שֶׁקָּנָס, אִין** – יש לקטנה, אבל **מֶכֶר, לֹא** – אין אביה יכול למוכרה, והרי לא יתכן לומר כן, שהרי לדברי הכל האב זכאי למכור את בתו הקטנה. משיבה הגמרא: **אִיתְּמָא** – אמור ותפרש את דברי חכמים שאמרו 'יש לה קנס', שכוונתם היא

שיש לה **אַף קָנָם בְּמָקוֹם מֻכָּר**, כלומר לקטנה מבת שלוש שנים ויום אחד ועד שתיבגר, יש גם קנס, מלבד מה שיש לה גם מכר בחלק מהזמן הזה, והיינו עד שתהיה נערה.

* * *

הגמרא חוזרת לדון בעיקר הדין ששנינו במשנה, שיש קנס לפסולות. מקשה הגמרא: **וְהָנֵי בְּנֵי קְנָסָא נִינְהוּ** – וכי נערות פסולות אלו הן בנות קנס. **וְאַמַּאי** – מדוע, **אֵיקְּרֵי בָּאן** – יש לנו לקרוא עליהן את החיוב הנוסף שנאמר בפרשת אונס (דברים כב כט) **'וְלוֹ תִּהְיֶה לְאִשָּׁה'**, ודרשו חכמים (להלן לט.) שחיוב זה נאמר רק **בְּאִשָּׁה הָרְאוּיָה לוֹ'**, אבל אם אנס אשה הפסולה לו אסור לו לישא אותה, וכיון שפרשה זו עוסקת בנערה כשירה שראוי לומר עליה 'ולו תהיה לאשה', כיצד אמרה המשנה שאף לנערות פסולות יש קנס.

מתרצת הגמרא: **אָמַר רֵישׁ לָקִישׁ**, דין זה נלמד מכך שכתבה התורה שלשה ריבויים בלשון 'נערה' שבפרשת אונס, שנאמר (דברים כב כח–כט) **'כִּי יִמְצָא אִישׁ נַעֲרָה בְּתוּלָה אֲשֶׁר לֹא אֹרָשָׂה וּתְפָשָׂהּ וְשָׁכַב עִמָּהּ וְנִמְצָאוּ. וְנָתַן הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עִמָּהּ לַאֲבִי הַנַּעֲרָה חֲמִשִּׁים כֶּסֶף וְלוֹ תִּהְיֶה לְאִשָּׁה תַּחַת אֲשֶׁר עִנָּהּ לֹא יוּכַל שַׁלְּחָהּ כָּל יָמָיו'**. ויש כאן שלשה ריבויים: א. **'נַעֲרָה'** שנאמר בפסוק הראשון. ב. **'נַעֲרָה'** שמוזכר בפסוק השני, והוא מיותר, שהרי היתה יכולה התורה לכתוב 'ונתן לאביה'. ג. **הַנַּעֲרָה**, כלומר, האות ה"א שנוספה בתחילת המילה. ודורשים מכך: א. **חַד לְנוֹפֵיהּ** – פעם אחת כתבה זאת התורה ללמד את עיקר דין נערה כשירה שנאנסה. ב. **וְחַד לְאַתּוֹיֵי חַיָּיבֵי לָאוִין** – ומהריבוי השני למדים שגם האונס נערה שאסורה עליו באיסור לאו חייב קנס. ג. **וְחַד לְאַתּוֹיֵי חַיָּיבֵי כְּרֵיתוֹת** – ומהריבוי השלישי למדים שגם האונס נערה שאסורה עליו באיסור כרת חייב לשלם קנס.

מביאה הגמרא תירוץ נוסף: **רַב פָּפָּא אָמַר**, דין זה נלמד ממקום אחר, מכך שכתבה התורה שלשה ריבויים בלשון 'בתולה' שבפרשת מפתה, שנאמר (שמות כב טו–טז) **'וְכִי יְפַתֶּה אִישׁ בְּתוּלָה אֲשֶׁר לֹא אֹרָשָׂה וְשָׁכַב עִמָּהּ מָהֹר יִמְהָרֶנָּה לוֹ לְאִשָּׁה. אִם מָאֵן יְמָאֵן אָבִיהָ לְתִתָּהּ לוֹ כֶּסֶף יִשְׁקֹל כְּמֹהַר הַבְּתוּלֹת'**, ואף כאן יש שלשה ריבויים: א. תיבת **'בְּתוּלָה'** שבפסוק הראשון. ב. תיבת **'בְּתוּלֹת'** שבפסוק השני מיותרת, שהרי יכלה התורה לכתוב 'כמוהר' בלבד. ג. **'הַבְּתוּלֹת'**, כלומר האות ה"א שבתחילת התיבה מיותרת. ודורשים מכך: א. **חַד לְנוֹפֵיהּ** – להשמיע את עיקר דין המפתה נערה כשירה. ב. **וְחַד לְאַתּוֹיֵי חַיָּיבֵי לָאוִין**, שאף המפתה אותן חייב קנס. ג. **וְחַד לְאַתּוֹיֵי חַיָּיבֵי כְּרֵיתוֹת**, שגם בהן חייבה התורה קנס.

שואלת הגמרא: **וְרַב פָּפָּא**, הדורש דינים אלו מריבויי לשון 'בתולה' שבפרשת מפתה, **מַאי טַעְמָא לֹא אָמַר כְּרֵישׁ לָקִישׁ**, שדרש זאת מריבוי לשון 'נערה' שבפרשת אונס. משיבה הגמרא: **הָהוּא** – ריבוי 'הנערה' **מִיבָּעֵי לֵיהּ** – הוצרך לרב פפא **לְכִדְאַבַּיֵי** – ללמוד את דינו של אביי, **דְּאָמַר אַבַּיֵי**, אם **בָּא עָלֶיהָ** האונס **וּמֵתָה** לפני שהספיק אביה להעמידו בדין, **פָּטוּר** האונס מקנס, **שֶׁנֶּאֱמַר 'וְנָתַן לַאֲבִי הַנַּעֲרָה'**, ומשמעות הפסוק שיתן את הקנס **לַאֲבִי נַעֲרָה, וְלֹא לַאֲבִי מֵתָה**, ואין הפסוק מיותר ללמד חיוב קנס בפסולות.

ממשיכה הגמרא ושואלת: **וְרֵישׁ לָקִישׁ**, הדורש קנס בפסולות מריבוי 'הנערה' שבפרשת אונס, **מַאי טַעְמָא לֹא אָמַר כְּרַב פָּפָּא** שדרש זאת מריבוי לשון 'הבתולות' שבפרשת מפתה. משיבה הגמרא: **הָהוּא** – ריבוי 'הבתולות' **מִיבָּעֵי לֵיהּ** – הוצרך לריש לקיש **לְגְזֵירָה שָׁוָה** – ללמוד את דיני אונס ומפתה זה מזה, שהרי באונס נאמר רק 'חמישים כסף', ולא התפרש באיזה כסף מדובר אם בשקלים או במעות, ומאידך במפתה אף שכתוב 'כסף ישקול' והיינו שמדובר בשקלים, לא נאמר כמה צריך לתת, ויש ללמוד זה מזה, **דְּתַנְיָא** בברייתא, נאמר לגבי מפתה **'כֶּסֶף יִשְׁקֹל כְּמֹהַר הַבְּתוּלֹת'**, ללמד **שֶׁיְּהֵא** זה – כלומר שיעור הקנס במפתה יהיה **כְּמוֹהַר הַבְּתוּלוֹת'** האמור בפרשת אונס, שהם חמישים כסף, וכן למדים מכך שיהא **מוֹהַר הַבְּתוּלוֹת** – כלומר חמישים כסף של אונס, **כָּזֶה** – כמפתה שנאמר בו 'ישקול', והיינו בשקלים.

תמהה הגמרא על ביאור זה: **וְרֵישׁ לָקִישׁ נַמִּי** – הרי גם לדעתו, **מִיבָּעֵי לֵיהּ לְכִדְאַבַּיֵי** – נצרך לשון 'נערה' ללמד את דרשתו של אביי, שאם בא עליה ומתה פטור, ואין הפסוק מיותר ללמד חיוב קנס בפסולות. וְכן קשה, **לְרַב פָּפָּא נַמִּי, מִיבָּעֵי לֵיהּ לִגְזֵירָה שָׁוָה** – נצרך הריבוי של 'בתולות' להשוות אונס למפתה, כמבואר בברייתא שבשניהם שיעור הקנס הוא חמישים שקלים, ואיך הוא לומד מ'הבתולות' לחייב קנס בפסולות.

הגמרא מבארת שבאמת אין כאן מחלוקת כלל. מתרצת הגמרא: **אֶלָּא** לעולם ריש לקיש ורב פפא לא נחלקו כלל, ודבריהם משלימים זה את זה, וכך הוא ביאור הדברים, **שִׁיתָּא קְרָאֵי כְּתִיבִי** – בשתי הפרשיות יש בסך הכל ששה ריבויים, **נַעֲרָה, נַעֲרָה, הַנַּעֲרָה. בְּתוּלָה, בְּתוּלוֹת, הַבְּתוּלוֹת**, וכמו שהתבאר. ומהם **תְּרֵי לְגוּפַיְיהוּ** – שני ריבויים הוצרכו לגוף הדין, 'נערה' בפרשת אונס ו'בתולה' בפרשת מפתה, לחייב קנס בנערה כשירה. **חַד** – פסוק נוסף של 'נערה', **לְכִדְאַבַּיֵי**, שאין משלמים קנס לאבי מתה. **וְחַד** – פסוק אחד של 'בתולות', **לְגְזֵירָה שָׁוָה**, ללמוד אונס ממפתה ומפתה מאונס שיהיו שניהם חמישים שקלים. **אֵיתְּרוּ לֵיהּ תְּרֵי** – נשארו בידינו שתי ריבויים, אחד מתיבת 'הנערה' ואחד מתיבת 'הבתולות', **חַד לְאַתּוֹיֵי** – לרבות קנס **בְּחַיָּיבֵי לָאוִין, וְחַד לְאַתּוֹיֵי** קנס **בְּחַיָּיבֵי כְּרֵיתוֹת.**

* * *

מביאה הגמרא דעת תנאים החולקים על משנתינו: **וּמשנתינו** המחייבת קנס לנערות שיש בהן חיובי לאוין וכריתות, באה **לְאַפּוֹקֵי** – להוציא ולמעט **מִדְּעָתוֹ דְּהַאי תַּנָּא** שבברייתא, **דְּתַנְיָא**, נאמר בפרשת אונס (דברים כב כט) **'וְלוֹ תִּהְיֶה לְאִשָּׁה'**, **שְׁמָעוֹן הַתֵּימָנִי אוֹמֵר**, יש לדרוש מהלשון 'תהיה' שכוונת הפסוק **לְאִשָּׁה שֶׁיֵּשׁ לוֹ בָּהּ חֲוָיָה** – שאם יקדשנה יחולו הקידושין, ואף אם היא אסורה עליו באיסור לאו או עשה, ולמעט אשה שאסורה עליו באיסור כרת שאם יקדשנה לא יתפסו הקידושין, שבה לא נאמר חיוב קנס. **רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן מְנַסְיָא** חולק **וְאוֹמֵר**, יש לדרוש את הלשון 'תהיה' מלשון קיום, וכוונת הפסוק היא **לְאִשָּׁה הָרְאוּיָה לְקַיְּימָהּ** – שמותרת לו, אבל אשה שאסורה עליו, אף אם אין האיסור חמור כל כך שמחמתו לא יחולו הקדושין, אין בה חיוב קנס. ואם כן משנתינו האומרת שיש חיוב קנס גם על חייבי לאוין וגם על חייבי כריתות חולקת על שניהם.

כיון שהובאה הברייתא, דנה הגמרא בדבריה. מבררת הגמרא: **מַאי בֵּינַיְיהוּ** – מה ההבדל ביניהם, כלומר איזו נערה היא, שאסור לישא אותה, אך תופסים בה קידושין, וממילא לשמעון התימני האונסה חייב בקנס ולרבי שמעון בן מנסיא הוא פטור. מבארת הגמרא: **אָמַר רַבִּי זֵירָא, מְמַזֶּרֶת וּנְתִינָה אִיבָּא בֵּינַיְיהוּ**, שאיסורן הוא בלא תעשה, אך קידושין תופסים בהם, **לְמַאן דְּאָמַר** שיש קנס רק באשה שיֵּשׁ **בָּהּ חֲוָיָה**, וזהו שמעון התימני, **הָא נַמִּי** – ממזרת או נתינה גם כן יֵשׁ בָּהּ חֲוָיָה, שהרי קידושין תופסים בהן. **וּלְמַאן דְּאָמַר** שיש קנס רק באשה **הָרְאוּיָה לְקַיְּימָהּ**, וזה רבי שמעון בן מנסיא, **הָא** – ממזרת או נתינה **אֵינָהּ רְאוּיָה לְקַיְּימָהּ** – שהרי אסור לו לישא אותן.

ממשיכה הגמרא ושואלת: **וּלְרַבִּי עֲקִיבָא**, כלומר אם רבי שמעון בן מנסיא סובר כרבי עקיבא, **דְּאָמַר אֵין קִידּוּשִׁין תּוֹפְסִין בְּחַיָּיבֵי לָאוִין, מַאי בֵּינַיְיהוּ** – מה ההבדל בין 'יש בה הויה' לבין 'ראויה לקיימה', והרי ממזרת ושאר חייבי לאוין כשם שאינם ראויים לקיימם כך אין בהם הויה, ואילו מכך שרבי שמעון בן מנסיא שינה מלשונו של שמעון התימני ואמר שרק אשה הראויה לקיימה יש לה קנס, משמע שיש אופן שבו האשה אסורה עליו, על אף שקידושין תופסים בה.

משיבה הגמרא: **אִיבָּא בֵּינַיְיהוּ אַלְמָנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל**, האסורה עליו בלא תעשה, **וּלְרַבִּי סִימַאי**, האומר שבחיוב לאו זה אף רבי עקיבא מודה שתופסים קידושין. **דְּתַנְיָא, רַבִּי סִימַאי אוֹמֵר**, מִן הַכְּלָל – מכל

המשך בעמוד רנז

הנולדים מחייבי לאוין עֹושֶׂה רַבִּי עֲקִיבָא מַמְזֵרִין, כיון שהוא סובר שאין קידושין תופסים בהם, חוּץ מֵאַלְמָנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל או גרושה לכהן הדיוט, שאין הולד ממזר, שֶׁהֲרֵי אֲמָרָה תּוֹרָה (ויקרא כא יד–טו) 'אַלְמָנָה וּגְרוּשָׁה וַחֲלָלָה זֹנָה אֶת אֵלֶּה לֹא יִקָּח כִּי אִם בְּתוּלָה מֵעַמָּיו יִקַּח אִשָּׁה, וְלֹא יְחַלֵּל זַרְעוֹ בְּעַמָּיו', ויש לדרוש מפסוק זה שכהן גדול הלוקח אלמנה, 'חִילּוּלִין' הוּא עֹושֶׂה – בניו נעשים חללים, שמתחללים מדין כהונה, וְאֵין עֹושֶׂה מַמְזֵרִין – אין הולד ממזר משום כך, וזו ראיה שהוא סובר שקידושין תופסים בו, שהרי דין ממזרות על הולד הוא כשלא תפסו קידושין בהוריו, נמצא שלדעת שמעון התימני חיוב קנס הוא בכל אשה שיש בה הויה, ובכלל זה אלמנה לכהן גדול, שהרי קידושין תופסים בה. ולדעת רבי שמעון בן מנסיא רק באשה הראויה לקיימה יש קנס, ומיעט בזה אלמנה לכהן גדול, דכיון שהיא אסורה עליו, אין לה קנס.

ממשיכה הגמרא ושואלת: וְלִרְבִּי יְשַׁבָּב, כלומר, אם סובר רבי שמעון בן מנסיא כרבי ישבב שחולק על רבי סימאי בהבנת דברי רבי עקיבא דְּאָמַר, בּוֹאוּ וְנִצְוֶה עַל עֲקִיבָא בֶּן יוֹסֵף שמרבה ממזרים בישראל, שֶׁהָיָה רבי עקיבא אוֹמֵר שֶׁכָּל שֶׁאֵין לוֹ בְּיאָה בְּיִשְׂרָאֵל – שביאתו אסורה, ואפילו אלמנה לכהן גדול, הַוָּלָד מַמְזֵר, אם כן מַאי בֵּינַיְיהוּ.

משיבה הגמרא: אִיכָּא בֵּינַיְיהוּ,